

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 250/2025-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **WAVEX-IZ s.r.o.**, Južná trieda 66, Košice, IČO 44 379 838, zastúpenej JUDr. Františkom Kočkom, advokátom, Timonova 13, Košice, proti postupu Mestského súdu Košice v konaní vedenom pod sp. zn. K2-16C/131/2013 (pôvodne Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 16C/131/2013) takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Mestského súdu Košice v konaní vedenom pod sp. zn. K2-16C/131/2013 (pôvodne Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 16C/131/2013) **bolo porušené** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľke **p r i z n á v a** finančné zadostučinenie **3 000 eur**, ktoré je Mestský súd Košice **p o v i n n ý** vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Mestský súd Košice **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľke trovy konania **856,75 eur** a zaplatiť ich jej právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 21. novembra 2024 a prijatou na ďalšie konanie uznesením ústavného súdu č. k. IV. ÚS 250/2025-13 z 27. mája 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Mestského súdu Košice (ďalej aj „mestský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. K2-16C/131/2013 (ďalej aj „napadnuté konanie“) [pôvodne Okresného súdu Košice II (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16C/131/2013]. Navrhuje v napadnutom konaní mestskému súdu prikázať konať bez zbytočných prieťahov a domáha sa priznania primeraného finančného zadost'učinenia 5 000 eur, ako aj náhrady trov konania spojených s podaním ústavnej sťažnosti.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka v napadnutom konaní vystupuje v procesnom postavení žalobkyne na základe žaloby podanej na okresnom súde 13. marca 2013. Žalobou sa domáhala zaplatenia zmluvnej pokuty s príslušenstvom vyplývajúcej zo zmluvy o dielo z 8. júla 2009 uzatvorenej medzi sťažovateľkou ako zhotoviteľkou diela a žalovanými (vlastníkmi bytov v bytovom dome) ako objednávateľmi.

3. K priebehu napadnutého konania sťažovateľka uviedla, že okresný súd uznesením sp. zn. 16C/131/2013 z 13. decembra 2013 najprv konanie prerušil do právoplatného skončenia iného súdneho konania vedeného pred okresným súdom (pod sp. zn. 34Cb/87/2011) medzi rovnakými sporovými stranami, ktorého predmetom bolo zaplatenie cien vyúčtovaných faktúr (č. 105510141 a č. 105510181). Uvedené uznesenie však bolo Krajským súdom v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) zrušené. Vo vzťahu k napadnutému konaniu ďalej uviedla, že v tomto spore v žiadnom prípade nejde o skutkovo a ani o právne zložitú vec, pretože už v rámci uvedeného súvisiaceho konania vedeného pred okresným súdom bola vykonaná podstatná väčšina dôkazov týkajúcich sa aj skutkových okolností rozhodujúcich pre konanie o zmluvnej pokute (ktoré je predmetom napadnutého konania).

4. Sťažovateľka zároveň pripustila, že vzhľadom na veľký počet žalovaných (viac ako 90) dochádzalo aj k častým zámenám a zmenám účastníkov konania na strane žalovaných (z dôvodu prevodu alebo prechodu vlastníckych práv k bytom v bytovom dome). No potrebu tak častej zmeny účastníkov konania pripisuje práve aj neprimeranej dĺžke napadnutého konania.

5. Vo vzťahu k napadnutému konaniu poukázala aj na predchádzajúce nálezy vydané ústavným súdom (na základe ústavných sťažností podávaných jednotlivými žalovanými), v ktorých ústavný súd konštatoval v postupe (vtedy ešte) okresného súdu existenciu zbytočných prieťahov. Ide o nálezy č. k. II. ÚS 151/2021-45 z 26. mája 2021 a č. k. II. ÚS 467/2021-41 z 20. januára 2022.

6. Ďalej uviedla, že po (poslednom) vydaní rozsudku okresného súdu č. k. 16C/131/2013-1550 zo 6. marca 2023 (ďalej len „rozsudok okresného súdu zo 6. marca 2023“) a po tom, čo boli proti nemu podané odvolania sťažovateľkou aj žalovanými, krajský súd uznesením č. k. 2Co/103/2023-1688 zo 14. februára 2024 vrátil vec mestskému súdu na účel opravy zrejmej nesprávnosti v záhlaví tohto rozsudku, ako aj vo výroku o trovách konania.

7. Následne mestský súd (obsadený vyšším súdnym úradníkom) vydal opravné uznesenie sp. zn. K2-16C/131/2013 z 22. marca 2024, ktorým opravil označenie žalovaných v záhlaví aj vo výroku. Avšak ani týmto opravným uznesením nedošlo k oprave všetkých chýb a navyše bolo vydané neoprávnenou osobou, preto krajský súd opäť vrátil vec súdu prvej inštancie, a to uznesením č. k. 2Co/50/2024-1711 z 15. októbra 2024.

II.

Argumentácia sťažovateľky

8. Sťažovateľka vo vzťahu k napadnutému konaniu namieta zjavnú neprimeranosť celkovej dĺžky napadnutého konania, ktorá v čase doručenia tejto ústavnej sťažnosti už presahovala 11 rokov od podania žaloby bez vydania právoplatného meritórneho rozhodnutia vo veci. Zároveň namieta nečinnosť, nesústredený a nesprávny postup mestského súdu (pred ním okresného súdu) v rámci napadnutého konania. Vyslovila názor, že v danom prípade ide už o ústavne neakceptovateľné extrémne prieťahy v napadnutom konaní. V rámci svojej argumentácie poukázala aj na to, že právni zástupcovia žalovaných viackrát nedodržali súdom stanovenú lehotu, ospravedlňovali sa a žiadali odročiť termín pojednávania, k čomu zo strany sťažovateľky nedochádzalo. Zároveň upriamila pozornosť na to, že v dôsledku nesprávneho postupu prvoinštančného súdu ani 20 mesiacov po vyhlásení jeho posledného rozsudku v ňom neboli odstránené chyby v písaní napriek tomu, že ich podstatnú časť identifikoval odvolací súd a uviedol aj spôsob ich odstránenia.

III.

Vyjadrenie mestského súdu

9. Mestský súd sa vo svojom vyjadrení sp. zn. 1SprV/520/2025 doručenom ústavnému súdu 5. júna 2025, pokiaľ ide o obdobie napadnutého konania do vydania predchádzajúcich nálezov, odvolal na svoje predchádzajúce vyjadrenia a k následnému obdobiu uviedol, že z chronológie procesných úkonov vyplýva, že súd vo veci konal a žiadne výrazné obdobia nečinnosti neboli zaznamenané. Nesúhlasí s tvrdením sťažovateľky, že nejde o skutkovo a právne zložitý predmet konania. Práve častá zámena účastníkov konania spôsobila, že bolo v konaní nevyhnutné vydať veľké množstvo procesných uznesení, čo nepochybne ovplyvnilo dĺžku napadnutého konania. Poukázal tiež na to, že aj pri samotnom rozhodovaní bolo potrebné oboznámiť sa s celým spisovým materiálom (takmer 1 550 strán), pričom napadnuté konanie zároveň nevykazuje znaky mimoriadnej naliehavosti. Upriamil tiež pozornosť na to, že spis sa opakovane (v obdobiach od 26. júna 2023 do 21. februára 2024, od 16. mája 2024 do 22. októbra 2024 a od 13. januára 2025 do 4. marca 2025) nachádzal na odvolacom súde, pričom medzi týmito obdobiami bol spis dvakrát vrátený prvoinštančnému súdu na účel správneho očíslovania žalovaných. Vyjadril presvedčenie, že obdobia, počas ktorých sa spis nachádzal na odvolacom súde, nemôžu byť pripísané na ťarchu prvoinštančného súdu. Na záver argumentoval tým, že napriek tomu, že vo veci už boli v predchádzajúcom období vydané 2 nálezy (na základe podaní druhej sporovej strany), sťažovateľka túto aktuálnu ústavnú sťažnosť podala v čase, keď bolo nepochybné, že odvolací súd vo veci rozhodne už s konečnou platnosťou.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

10. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou a so stanoviskom mestského súdu, ako aj s obsahom na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

11. Podstata argumentácie sťažovateľky v súvislosti s namietanými priet'ahmi (čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) v napadnutom konaní sa sústreďuje primárne do namietania celkovej dĺžky napadnutého konania, ktorá v čase doručenia tejto ústavnej sťažnosti už presahovala 11 rokov od podania žaloby bez vydania právoplatného meritórneho rozhodnutia.

12. S účinnosťou od 1. júna 2023 nastali viaceré zmeny v organizácii všeobecných súdov, ich príslušnosti a obvodov (tzv. nová súdna mapa). Podľa § 18m ods. 2 zákona č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov v znení neskorších predpisov výkon súdnictva, všetky práva a povinnosti vrátane správy majetku štátu, práv a povinností z pracovnoprávných vzťahov a štátnozamestnaneckých vzťahov a iných právnych vzťahov a práv a povinností z osobitných vzťahov sudcov a prísediacich z radov občanov k štátu prechádzajú od 1. júna 2023 z Okresného súdu Košice II a Okresného súdu Košice-okolie na Mestský súd Košice.

13. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu (I. ÚS 519/2023).

14. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Povinnosť súdu a sudcu konať bez priet'ahov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným priet'ahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

15. Úlohou ústavného súdu bolo v danom prípade posúdiť primárne intenzitu zásahu do namietaného práva sťažovateľky na konanie bez zbytočných priet'ahov, či vznik priet'ahov bol spôsobený primárne postupom mestského (resp. pôvodne okresného) súdu, alebo na ich vznik mal vplyv aj postup sťažovateľky, ako aj to, aký vplyv na priebeh napadnutého konania mala samotná povaha prejednávanej veci.

16. Pokiaľ ide o posúdenie kritéria právna zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že predmet napadnutého konania spočívajúci v podanej žalobe o zaplatenie zmluvnej pokuty s príslušenstvom vyplývajúcej zo zmluvy o dielo v zásade nevybočuje z hľadiska svojho predmetu z obvyklého rámca vecí prejedávaných všeobecnými súdmi. Pokiaľ však ide o skutkovú náročnosť sporu, tu ústavný súd už aj v súlade so svojimi už uvedenými skoršími nálezmi v tejto veci musí konštatovať istú skutkovú komplikovanosť prípadu, a to najmä s poukazom na značné množstvo subjektov vystupujúcich na strane žalovaných a s tým súvisiacu nutnosť vo veci konajúceho súdu opakovane vydávať procesné uznesenia o zámene účastníkov konania. Zároveň tiež s poukazom na vykonávané znalecké dokazovanie. Na strane druhej však s prihliadnutím na trvanie napadnutého konania presahujúce v čase podania tejto ústavnej sťažnosti 11 rokov od podania žaloby a tiež na tú skutočnosť, že v danej veci (aj keď v tzv. opačnom garde) už boli ústavným

súdom konštatované zbytočné priet'ahy v konaní, ústavný súd nevyhodnotil ani túto skutkovú zložitost' sporu ako okolnost' ospravedlňujúcu vznik priet'ahov.

17. V rámci posudzovania ďalšieho kritéria, a to správania sťažovateľky, ústavný súd na základe obsahu predloženého spisového materiálu dospel k záveru, že na ťarchu sťažovateľky v zásade nie je možné pričítať žiadne priet'ahy, teda sa nepričinila o vznik priet'ahov v napadnutom konaní.

18. Tretím hodnotiacim kritériom je postup mestského (resp. pôvodne okresného) súdu. K tomu je potrebné v prvom rade uviesť, že už samotné trvanie napadnutého konania (v čase podania tejto ústavnej sťažnosti) presahujúce 11 rokov bez právoplatného ukončenia sporu je možné jednoznačne označiť za nesúladne s právom sťažovateľky na konanie bez zbytočných priet'ahov. V tejto súvislosti preto ústavný súd už ani nepovažuje za potrebné vykonávať následný detailný rozbor všetkých jednotlivých úkonov prvoinštančného súdu v napadnutom konaní.

19. Ústavný súd zároveň uvádza, že ako vyplýva z predloženého spisového materiálu (ako aj zo záverov predchádzajúcich nálezov v tejto veci), prvoinštančný súd nedokázal svoju činnost' organizovať spôsobom, ktorým by v čo najskoršom čase došlo k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľky a k ukončeniu sporu. Konal primárne neefektívne a nesústredene. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na to, že už prvý rozsudok okresného súdu vo veci pod sp. zn. 16C/131/2013 zo 4. septembra 2018 bol odvolacím súdom zrušený z dôvodu nesprávneho výroku a nedostatočného odôvodnenia. V súvislosti s týmto nesústredeným postupom ústavný súd tiež zdôrazňuje, že ak po využití opravných prostriedkov (riadnych, ale aj mimoriadnych) dôjde k zrušeniu rozhodnutia súdu (z dôvodu procesných alebo hmotnoprávných pochybení) a k vráteniu mu veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, uvedené ide primárne na ťarchu súdu, ktorému bolo dané rozhodnutie zrušené.

20. Zároveň sa nie je možné stotožniť ani s tvrdením mestského súdu, že v období po vydaní predchádzajúcich nálezov postupoval plynulo a bez priet'ahov. Ústavný súd poukazuje na to, že v období od 26. júna 2023 do 21. februára 2024 sa síce spisový materiál nachádzal v rámci odvolacieho konania (odvolanie podané proti rozsudku okresného súdu zo 6. marca 2023) na krajskom súde, avšak jeho výsledkom bolo vrátenie veci bez rozhodnutia mestskému súdu, a to na účel opravy záhlavia odvolaním napadnutého rozsudku, ako aj jeho výroku o trovách (teda v dôsledku chyby vydaného rozsudku okresného súdu zo 6. marca 2023 nemohlo byť rozhodnuté o odvolaní). Aj pokiaľ ide o obdobie od 16. mája 2024 do 22. októbra 2024 (počas ktorého bola vec opäť predložená odvolaciemu súdu), tak aj v tomto prípade krajský súd vec opakovane vrátil mestskému súdu späť bez rozhodnutia. Dôvodom bolo nesplnenie povinnosti riadneho označenia žalovaných. A nakoniec, pokiaľ ide o obdobie od 13. januára 2025 do 4. marca 2025, tak až počas tohto (v poradí tretieho) predloženia odvolania na krajskom súde došlo aj k rozhodnutiu o ňom, a to rozsudkom krajského súdu č. k. 2Co/4/2025-1744 z 30. januára 2025 (ďalej len „rozsudok krajského súdu z 30. januára 2025“), ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu zo 6. marca 2023 (okrem jeho výroku IV o trovách konania, ktorý bol odvolacím súdom zmenený). Vzhľadom na všetko uvedené tak z ústavnoprávneho hľadiska ústavný súd nemohol akceptovať dĺžku napadnutého konania ako súladnú s právom sťažovateľky na konanie bez priet'ahov [a to ani po zohľadnení tej skutočnosti, že v čase vydania tohto nálezu už napadnuté konanie je právoplatne skončené (z predloženého súdneho spisu vyplýva, že rozsudok okresného súdu zo 6. marca 2023

v spojitosti s rozsudkom krajského súdu z 30. januára 2025 nadobudol právoplatnosť 10. apríla 2025) a právna istota sťažovateľky už bola nastolená].

21. Ústavný súd opakovane dáva do pozornosti, že od účastníkov konania obracajúcich sa na všeobecné súdy s dôverou, že bude v ich veci spravodlivo a včas rozhodnuté, nie je možné spravodlivo požadovať, aby „strpeli“ nedostatky na strane všeobecného súdu (resp. štátu) spôsobené zlou organizáciou práce či v dôsledku nedostatočného personálneho obsadenia súdov. V zmysle už svojej konštantnej rozhodovacej činnosti zdôrazňuje, že štát je primárne zodpovedný za to, aby zabezpečil dostatočné personálne a materiálne technické podmienky na riadny výkon spravodlivosti a nedostatky v tejto oblasti v žiadnom prípade nesmú byť na ujmu právam účastníkov konania, v tomto prípade sťažovateľky. Po zhodnotení všetkých okolností prípadu preto dospel v danej veci k jednoznačnému záveru, že napadnuté konanie trpí prietrahmi, ktoré idú na vrub postupu mestského (pôvodne okresného) súdu, a to v dôsledku primárne jeho neefektívneho a nesústredeného postupu. V napadnutom konaní sa nepostupovalo v intenciách čo najrýchlejšieho a efektívneho prerokovania a ukončenia veci.

22. Vzhľadom na uvedené preto ústavný súd dospel k záveru, že postupom mestského (pôvodne okresného) súdu v napadnutom konaní bolo porušené základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jej právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

V.

Prikázanie vo veci konať a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

23. V súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal. Vzhľadom na skutočnosť, že v čase rozhodovania ústavného súdu o tejto ústavnej sťažnosti už bolo vo veci právoplatne rozhodnuté, ústavný súd ústavnej sťažnosti v tejto časti nevyhovel (bod 4 výroku nálezu).

24. Keďže ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jej právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru bolo porušené, zaoberal sa aj žiadosťou sťažovateľky o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Požadovala priznanie zadosťučinenia 5 000 eur, čo odôvodňovala primárne poukazom na celkovú dĺžku napadnutého konania a tiež tým, že ako žalobkyňa znáša aj priamy finančný dopad plynúci jej z nezaplatenia zmluvnej pokuty žalovanými.

25. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovriešenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (III. ÚS 103/2018). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia, pričom pri jeho určení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

26. Pri ustálení sumy finančného zadost'učinenia ústavný súd prihliadal na tieto základné okolnosti. Prvou je zohľadnenie celkovej dĺžky napadnutého konania, keď o veci samej bolo meritórne a právoplatne rozhodnuté až po uplynutí 12 rokov. Zároveň prihliadal na to, že sťažovateľka sa v zásade nijak nepričinila o vznik priet'ahov. Na strane druhej vzal do úvahy, že sťažovateľka podala aktuálnu ústavnú sťažnosť len približne 2 mesiace pred rozhodnutím o odvolaní, preto rozhodol o priznaní finančného zadost'učinenia 3 000 eur (bod 2 výroku nálezu). Ústavný súd v súlade s čl. 127 ods. 3 ústavy a § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde nevyhovel tej časti ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľka žiadala priznať finančné zadost'učinenie nad ústavným súdom priznanú sumu (bod 4 výroku nálezu).

VI. Trovy konania

27. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 856,75 eur (bod 3 výroku nálezu).

28. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľky ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [(ďalej len „vyhláška“); § 11 ods. 3, § 13a, § 16 ods. 3 vyhlášky]. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2024 je 343,25 eur a hodnota režijného paušálu je 13,73 eur. Sťažovateľke vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2024 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti). Ústavný súd vypočítanú náhradu trov sťažovateľky zvýšil podľa § 18 ods. 3 vyhlášky o daň z pridanej hodnoty, pretože jej právny zástupca je platiteľom tejto nepriamej dane. Pri určení výšky jej sadzby postupoval podľa § 27 ods. 5 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“), v zmysle ktorého sa pri zmene sadzby dane použije pri každom vzniku daňovej povinnosti sadzba dane platná v deň vzniku daňovej povinnosti. Keďže daňová povinnosť právnemu zástupcovi sťažovateľky vznikla dňom dodania služby (§ 19 ods. 2 zákona o DPH), pri úkonoch právnej služby realizovaných a vyúčtovaných do 31. decembra 2024 ústavný súd použil sadzbu dane z pridanej hodnoty vo výške 20 %.

29. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je mestský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu